

บันทึก

ปราชัยสงคราม สามก๊ก

โดย ศุภเบ็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

การต่อสู้ที่ชาญฉลาด พึงเรียนรู้ทั้งเส้นทางสู่ชัยชนะ
และเหตุแห่งปราชัยให้ครบถ้วน

บันทึก

ปราชัยสงคราม

สามก๊ก

โดย ครูเป็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

สุภาพใจ

บันทึก
**ปราชัยสงคราม
สามก๊ก**

โดย ครูเปิด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เมษายน 2567

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์สุภาพใจ

บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : โชนรังสี เฉลิมชัยกิจ

คณะที่ปรึกษา : คณิต นนทเปารยะ สงวนศรี ตรีเทพประติมา

บรรณาธิการบริหาร : วรุตม์ ทองเชื้อ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจี บุญยมาลิก

บรรณาธิการ : อาทิตยา ผ่องบริบูรณ์

ออกแบบปก : KDO Studio

ศิลปกรรม : รุ่งฤทัย ศรีสุข

ฝ่ายการตลาด : อัครฉัตร ชุมนุ่ม

ฝ่ายขาย : มนูญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายโรงพิมพ์ : สุรินทร์ บุระณา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร.

บันทึกปราชัยสงครามสามก๊ก.- กรุงเทพฯ : สุภาพใจ, 2567.

368 หน้า.

1. สามก๊ก - ตัวละคร - ประวัติและวิจารณ์. I. ชื่อเรื่อง.

895.130927

ISBN 978-616-14-0568-7

พิมพ์ที่ : ฝ่ายโรงพิมพ์ บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2415-2621

จัดจำหน่าย : สายส่งสุภาพใจ บริษัท นู๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ. พระรามที่ 2 ซอย 38 ถ. พระราม 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744

 SukkhapabjaiPUB

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกคนคงเคยถามตัวเองว่า ในแต่ละก้าวที่กำลังก้าวเดินไปข้างหน้า เป็นหนทางที่ใช่หรือไม่ใช่ หากไม่ใช่จะทำอย่างไรได้อีกบ้างเพื่อปรับทาง สายนี้ให้ได้ตั้งใจ หากใช่ แม้ไม่โรยด้วยกลีบกุหลาบก็ตาม ถ้าคือปลายทาง แห่งชัยชนะ เราทุกคนพร้อมอดทนให้ถึงที่สุดจนกว่าจะถึงจุดหมาย นี่ คือเสียงเล็กๆ ในหัวใจทุกคน

ไม่เคยมีใครอยากแพ้ในเกมที่ลงเล่น ไม่ว่าจะเกมการค้าหรือเกมชีวิต แล้วเหตุใดจึงพ่ายแพ้ ก้าวถอยหลัง หรือก้าวตกลงข้างทางเล่า เมื่อพินิจให้ดี บ่อยครั้งเพียงเพราะเหตุเล็กๆ บ่อยครั้งเพียง เพราะความประมาททั้งต่อคน ต่องาน ทั้งที่ป้องกันได้

ดังนั้นเรียนลัดจากเรื่องเล่าของตัวละคร จากเหตุการณ์จริงของ ผู้คน ย่อมเพิ่มความถูกต้องแม่นยำและลดความเสี่ยงในเกมที่ลงเล่น

“บันทึกปราชัยสงครามสามก๊ก” คืออีกหนึ่งเรื่องเล่าที่สกัดแก่น แกนเหตุการณ์ที่เกิดในหนังสือสามก๊ก หนังสือวรรณกรรมอันลือลั่น มากกว่า 1,800 ปี ผสมผสานหน้าประวัติศาสตร์จริงให้กลมกล่อมกับ เรื่องแต่ง สิ่งที่เกิดขึ้นในสามก๊วยังคงวนเวียนเกิดซ้ำไม่จบสิ้น ดูให้ดี วิเคราะห์ให้ชัด นำมาประยุกต์ปรับใช้ได้ทุกยุคทุกเรื่องราวบนเส้นทางชีวิต

玉不琢不成器

Yù bù zuó bùchéngqì

หยกที่ยังไม่เจียรระโน ย่อมไม่ใช่เครื่องประดับ

อยากรู้เรื่องจีน นึกถึงสุขภาพใจ

สุขภาพใจ

คำนำนักเขียน

สามก๊กเป็นนิยายระดับโลกที่มีการหยิบมาใช้งานไม่รู้กี่เวอร์ชันแล้ว บ้างก็หยิบมาแล้ว บ้างก็เอาตัวละครสำคัญๆ มาซ้ำแหละให้เห็นถึงไส้ถึงพุง หรือบ้างก็นำมาวิเคราะห์

ในจำพวกที่หยิบสามก๊กมาวิเคราะห์นั้น ก็ได้เห็นมากมายหลายแง่มุม..การตลาดบ้าง การบริหารคนก็มี ในแง่กลยุทธ์หรือพิชัยสงครามก็ได้เห็นกันไม่น้อย แล้วก็ยังมีเว็บหนึ่งที่ผมถามตัวเองว่า มันจะมีแต่พิชัย(ชนะ) สงครามเท่านั้นหรือ

มีคนชนะมันก็ต้องมีคนแพ้สิ มีคนลาตก็ต้องมีโง่ มีคนสมหวังมันก็ต้องมีคนผิดหวังใช่ป่าว..มีการวิเคราะห์ว่าทำไมถึงชนะ แล้วทำไมถึงไม่มีวิเคราะห์ว่า “ทำไมถึงแพ้” มั่งวะ

พอเว็บได้ยังงี้ ผมก็หยิบแว่นใหม่ขึ้นมาใส่ แล้วก็ส่องดูสามก๊กอีกรอบ..โห พอใส่แว่นอีกอันแล้วเห็นเต็มเลย มีเยอะเยอะไปหมดที่จะหยิบขึ้นมาเล่าได้ว่า ไอ้ตอนนั้นทำไมถึงแพ้ ไอ้ตรงนั้นทำไมทำไม่สำเร็จ หรือเมื่อตอนนั้นตัดสินใจแล้วเกิดผลเสียยังไง

รู้ว่าทำไมถึงแพ้ จะได้ไม่แพ้อีก..เป็นคอนเซ็ปต์ของการหยิบแง่มุมมาแล้ว

ในหนังสือ “บันทึกปราชัยสงครามสามก๊ก” นี้ผมจะเล่าเป็นตอนสั้นๆ แล้วปิดด้วยการสกัดออกมาให้เป็นมุมมองคิดว่า ตอนนั้นๆ ทำไมถึงปราชัย หรืออย่างน้อยก็ทำให้ไม่ “พิชัย” หรือต้องพิชัยยากขึ้น

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะยังคงตอบโจทย์ทั้งในแง่มุมมองคิดและมุมมองเพลินเหมือนเช่นเคยนะครับ

ครูเบ็ด มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

สารบัญ

รู้จักสามก๊ก	8
1 ปิดฟ้าด้วยกะลาทอง มองไม่เห็นความเป็นจริง	19
2 เมตตามืดที่ ทำดีผิดคน (1)	27
3 ตัดไม้ไม่ถอนโคน ตัดต้นไม่ถอนราก โดนย้อนศรถึงตาย	33
4 แค่ความโง่ครั้งแรก ก็สะท้อนฟ้าสะท้อนดิน	39
5 เลี้ยงเหยี่ยวไว้เป็นบริวาร โดนสังหารไม่รู้ตัว	45
6 อสุรติดประมาท หน้าประวัติศาสตร์จึงเปลี่ยนไป	51
7 เยอหยิ่งจองหอง มองคนแค่ชาติกำเนิด	57
8 หลงเสน่ห์สาวงาม พ่ายสงครามจนถึงชีวิต	63
9 ตายอย่างสาสม เพราะหลงลมจันทราฟอง	71
10 ลูกน้องก่อเรื่อง พาทั้งเมืองวุ่นวาย	79
11 เมตตามืดที่ ทำดีผิดคน (2)	85
12 เรื่องเล็กถูกละเลย เกือบต้องสังเวยด้วยชีวิต	93
13 ลังเลแหละแหละ จนพ่ายแพ้ถึงชีวิต	101
14 เรื่องเล็กละไม่ได้ เรื่องใหญ่จึงต้องพัง	107
15 คนที่เหมือนไม่มีอะไร กลับเติบโตใหญ่จนแข่งกล้า	113
16 ละครโรงเล็กที่เล่นเรื่องใหญ่	119
17 ปล่อยราชสีห์คืนป่า ปล่อยมังกรคืนมหาสมุทร	127
18 เรื่องเล็กไม่ระวัง พาเรื่องใหญ่พังพินาศ (1)	133
19 อุดมด้วยโทษสมบัติ อย่างยากจะหาใครเทียบเคียงได้	141

20	ยี่เอ็ง คนเก่งที่น่าสงสาร	149
21	โทสจรีต ชีวิตดับสูญ	157
22	เพราะดวงเท่านั้น ชีวิตพลิกผันรอดความตาย	165
23	สติไม่อยู่กับตัว ความรู้ท่วมหัวก็เอาตัวไม่รอด	173
24	รบป่าตีเตี๊อด เลือด(ลูกน้อง)นองแผ่นดิน	181
25	ลึงเลมมากเท่าไหร่ เป้าหมายยิ่งทอดยาว	187
26	นั่งสงบ สยบความเคลื่อนไหว	193
27	รู้แต่เราไม่รู้เขา การเจรจาจึงเสียเปรียบ	199
28	ตัดสินใจพลาด เพราะหวาดระแวง	207
29	เสียท่าปราชัยเพราะเจอเล่นใหญ่กว่า	215
30	เพราะมองไกลไม่พอ จึงปล่อยศัตรูกลับคืนถิ่น	221
31	ตึกแตนจ้องจับจักจั่น นกขมึ้นอยู่ด้านหลัง	229
32	ตกปลาไม่ได้ปลา แถมเสียเหยื่อฟรีๆ	237
33	เด็ดขาดแต่ไม่สุด ราชสีห์จึงหลุดคืนสู่ป่า	245
34	มองแต่ทางได้ ไม่เผื่อใจทางเสีย	251
35	เรื่องเล็กไม่ระวัง พาเรื่องใหญ่พังพินาศ (2)	259
36	จ่ายบทเรียนราคาแพง เพราะระแวงจนเกินไป	265
37	เก็บความกว้างไม่ได้ ทำงานใหญ่พลาดเป้า	273
38	ความอิจฉา บดบังปัญญาให้มีตบอด	281
39	จุดอ่อนมั่งกรลับ	287

40	เลี้ยงกังฉินไว้ข้างตัว อนาคตมีดมัวไม่เห็นทาง	295
41	อวดฉลาดจนคอขาดในที่สุด	301
42	ยโสอย่างไรสติ จนลี้มยุทธศาสตร์สำคัญ	309
43	หยิ่งทะนง-ยโส-โอหัง..มาครบจนต้องจบชีวิต	315
44	คลุ้มคลั่งจนเสียดสติ จบชีวิตก่อนได้แก้แค้น	325
45	กองทัพที่มีพร้อมทุกอย่าง ขาดเพียง..สติ	333
46	เรื่องเล็กสืมไป เรื่องใหญ่เลยต้องฟัง	341
47	คนเจ้าปัญญา ก็ถูกเตะตัดขาได้เช่นกัน	349
48	เสือข่มนี้กว่าเสือดาย สุดท้ายโดนเสือกิน	355
49	กงเวียนกำเวียน	361
	บทส่งท้าย	365

รู้จักสามก๊ก

ขอเล่าเรื่องสามก๊กให้ฟังแบบย่อๆ เพื่อเป็นกระดูกล้นหลัง ให้รู้ว่าเรื่องดำเนินไปอย่างไร และเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นตอนไหน

สามก๊กเป็นนิยายกึ่งประวัติศาสตร์ หมายความว่าเรื่องในหนังสือนี้บางส่วนก็เป็นเรื่องจริง บางส่วนก็แต่งเติมขึ้นมา เพราะคนเขียนเรื่องสามก๊กนั้น เขียนขึ้นมาหลังจากผ่านยุคสามก๊กจริงๆ ไปแล้วหลายร้อยปี แต่หลักๆ นั้นเป็นเรื่องจริงตามประวัติศาสตร์คือ มีการล่มสลายของราชวงศ์ฮั่นจริง จนแบ่งแยกเป็นสามก๊ก มีสามฮ่องเต้พร้อมๆ กัน และจบเรื่องสามก๊กด้วยการปราบดาภิเษกของซุนคิ๊งแช่สุมา ก่อตั้งเป็นราชวงศ์จิ้น

เรื่องสามก๊กเริ่มต้นในตอนปลายราชวงศ์ฮั่น ตั้งแต่พระเจ้าเลนเต้เป็นฮ่องเต้ ตัวพระเจ้าเลนเต้เองปกครองแผ่นดินได้ละเหาะสุดๆ เหตุเพราะเชื่อฟังแต่ขันทีที่ร้ายล้อมรอบตัว พวกข้าราชการรองๆ ลงมาก็หาประโยชน์เข้าตัวเอง รีดไถข่มขู่ จนประชาชนเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า

เมื่อแผ่นดินเกิดความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ชาวบ้านต้องรวมตัวกันต่อต้านระบบราชการ จนถูกทางการเรียกว่าโจร

โจรกลุ่มใหญ่ที่สุดใช้ผ้าเหลืองโพกหัวเป็นสัญลักษณ์ เลยเรียกว่าโจรโพกผ้าเหลือง โจรกลุ่มนี้มีจำนวนคนหลายแสนและลามไปหลายหัวเมือง จนถือเป็นการก่อกบฏที่จำเป็นต้องระดมคนเข้ากองทัพ เพื่อกำจัดอภิมาหาโจรพวกนี้

จุดนี้เองเป็นการเริ่มต้นของตัวละครสำคัญสามตัวคือ เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย สามคนมาเจอกันได้ตอนสมัครทหาร และร่วมสาบานเป็นพี่น้องกัน

ระหว่างที่สามพี่น้องร่วมสาบาน โลดแล่นกำจัดโจรโพกผ้าเหลืองอยู่หัวเมืองรอบนอก ในเมืองหลวงก็วุ่นวายไม่หยุดหย่อน..มีความขัดแย้งระหว่างชั้นที่ทั้งสิบที่ครอบงำพระเจ้าเลนเต้ อยู่กับผู้นำทางทหารที่ชื่อโฮจิ้น แล้วก็มาปะทะใหญ่เอาในช่วงพระเจ้าเลนเต้สวรรคต

โฮจิ้นอยากกำจัดชั้นที่ทั้งสิบ แต่ก็ติดขัดเรื่องอำนาจในวัง ก็เลยมีไเอเตียเชิญกองทหารหัวเมืองจากหลายเมืองเข้ามากดดัน ขอให้ประหารชั้นที่ทั้งสิบเสีย

ตรงนี้เป็นสาเหตุใหญ่เลย เรื่องที่ยุงอยู่แล้วก็ยุงยุงเข้าไปอีก เกิดการบุกรุกฆ่าชั้นที่ แ่่งชิงกันครอบครองฮ่องเต้ น้อย ผลสุดท้ายโฮจิ้นก็หัวขาด ชั้นที่ทั้งสิบก็ตายหมด พอฝุ่นหายตลบปรากฏว่า คนที่เข้าครอบครองเมืองหลวงยึดฮ่องเต้ น้อยไว้ในกำมือคือ กองทัพจากหัวเมืองข้างนอกที่มีแม่ทัพชื่อ..ตั้งโต๊ะ

ตั้งโต๊ะปลดฮ่องเต้ น้อยที่เพิ่งสืบอำนาจลงจากบัลลังก์ แล้วแต่งตั้งน้องชายของฮ่องเต้ ขึ้นแทนคือ พระเจ้าเหียนเต้ ซึ่งเป็นฮ่องเต้ องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ฮั่น เหตุที่ตั้งโต๊ะกำแหงได้ขนาดนี้เพราะมีสุดยอดขุนศึกเป็นตัวช่วยคือ..ลิโป้

ตัวละครสำคัญอีกตัวที่เริ่มมีบทบาทตอนนี้คือ..โจโฉ

โจโฉพยายามลอบฆ่าตั้งโต๊ะแต่ไม่สำเร็จ ต้องหนีออกจากเมืองหลวงและไปตั้งกองทหารได้หลายสิบหมื่น ยกกลับมาทำศึกกับตั้งโต๊ะที่เมืองหลวง

ในกองทัพที่โจโฉยกกลับมา นั้น มีคนสำคัญอยู่หลายคนเช่น..เล่าปี่ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุด(น้องชายอ้วนเสี้ยว) ชุนเกีย นม้าแห่ง

กองทัพที่โจโฉรวบรวมมากลับฆ่าตั้งโต๊ะไม่สำเร็จ แคมยัง ตีกันเองหลายคู่ แต่สุดท้ายตั้งโต๊ะต้องรอดตายด้วยอุบายสาวงาม ที่ ล่อให้ลิโป้ผิดใจกับตั้งโต๊ะ และฆ่าตั้งโต๊ะตาย

แม้ตั้งโต๊ะตายแล้วแต่เมืองหลวงก็ยังไม่เล็กลงสักเท่าไหร่ เพราะฮ่องเต้เองยังเป็นเด็กน้อยและอยู่ในฐานะหุ่นเชิด การแก่งแย่ง ในเมืองหลวงก็ยังดำเนินต่อไป เพราะใครได้เข้ามาเซ็ดพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็จะได้ถือว่ามีส่วนต่อทางการเมืองไม่น้อย

ส่วนกองทัพที่เคยรวมกันมากับโจโฉเพื่อขับไล่ตั้งโต๊ะ พอไม่ สำเร็จก็แยกย้ายกันไปหาฐานที่มั่นของตนในส่วนต่างๆ ของแผ่นดินจีน

ซุนเกียนแยกไปตั้งตัวในแผ่นดินทางใต้ ซึ่งต่อมาซุนกวนลูกคนเล็ก ของซุนเกียนก็จะได้เป็นฮ่องเต้หนึ่งในสามของสามก๊ก

โจโฉ ลิโป้ เล่าปี่ อ้วนเสี้ยว อ้วนสุต คือตัวละครหลักๆ ในช่วงนี้ โดยเริ่มจาก..

โจโฉพอได้เป็นใหญ่เป็นโตก็ให้คนไปรับบิดามาอยู่ด้วย แต่ดัน เกิดเหตุการณ์ทำให้พ่อโจโฉถูกฆ่าตายยกครัวที่เมืองซีจิว โจโฉโกรธมาก เพราะเชื่อว่าเจ้าเมืองนั้นวางแผนฆ่าพ่อตน ก็เลยยกทัพเหยียบซีจิว ให้ราบเป็นหน้ากลอง

เจ้าเมืองซีจิวติดต่อกับคนนั้นคนนี้ให้มาช่วยเจรจากับโจโฉหน่อย ว่าตนไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้ ที่พลาดไปเพราะดันไปเอาโจรโพก ผ่าเหลืองเก่ามาดูแลขบวนของพ่อโจโฉเลยเกิดเรื่อง สุดท้ายได้เล่าปี่มา ช่วยเจรจา แล้วก็ให้บังเอิญในเวลาอันฐานที่มั่นของโจโฉถูกลิโป้เข้าโจมตี พอตี ก็จำเป็นต้องวางมือจากการบุกซีจิวหันกลับไปรบกับลิโป้

คราวนี้เล่าปีก็หล่อเป็นเหมือนวีรบุรุษเลย ที่ห้ามยักษ์ใหญ่อย่างโจโจได้ ก็เกิดการถ่ายโอนให้เล่าปีครองเมืองซีจิวซะเลย ทำให้ฐานะของเล่าปีถูกยกระดับขึ้นมาอีกมากเพราะได้ครองเมืองใหญ่

ฝ่ายลิโป้ หลังจากรบกับโจโจอยู่หลายยก สุดท้ายก็แพ้ต้องวนกลับมาขออาศัยอยู่กับเล่าปีที่ซีจิว โดยที่น้องชายร่วมสาบานกวนอูและเตียวหุยไม่เต็มใจนัก เล่าปีเลยให้ลิโป้ไปครองเมืองเสียวฟ่ายซึ่งเป็นเมืองบริวารของซีจิว

ส่วนโจโจหลังจากชนะลิโป้ได้แล้ว ก็ได้โอกาสเข้าไปเป็นใหญ่ในเมืองหลวง และได้กลายเป็นสมุหนายก หรือเป็นคนเซ็ดพระเจ้าเหียนเต๋อย่างเป็นทางการนั่นเอง

ปักหลักในเมืองหลวงได้แล้ว โจโจยังไม่ลืมคู่แข่งเก่าคือลิโป้ ที่ตอนนี้อยู่กับเล่าปี ก็วางแผนแย่งให้สองคนนี้ปะทะกันเอง สุดท้ายเกิดการสลัดเมือง ลิโป้ได้นำเมืองซีจิวส่วนเล่าปีต้องไปครองเสียวฟ่ายที่เป็นเมืองบริวารแทน

เล่าปีครองเสียวฟ่ายอยู่ด้วยความไม่สงบสุขนัก เพราะมีลิโป้กับอ้วนสุดคอยก่อวุ่นตลอด ลักพักก็ตัดสินใจยอมไปเป็นลูกน้องโจโจดีกว่า

พอโจโจกวาดเล่าปีเข้าสังกัดได้แล้ว ก็เริ่มวางแผนกำจัดลิโป้กับอ้วนสุด โดยสองคนนี้ถือได้ว่าไม่ฉลาดทั้งคู่ แล้วเตียวก็ตีกันเตียวก็รบกัน บางช่วงก็จะให้ลูกสาวกับลูกชายของแต่ละฝ่ายแต่งงานกันแต่ก็เปลี่ยนแปลงอยู่หลายตลบ

ลิโป้ถูกโจโจกระหน่ำอย่างหนักกระทั่งไปจนมุมและตายที่เสียวฟ่าย ส่วนอ้วนสุดหนีไปตั้งหลักอยู่ชะไกล

ส่วนเล่าปีเมื่อได้เข้ามาอยู่ในเมืองหลวงในฐานะคนของโจโจ ก็ได้ถูกนับญาติกับพระเจ้าเหียนเต๋และยกกระต๊อบขึ้นเป็นพระปิตุลา หรือพระเจ้าอาของเหียนเต๋

การที่ได้มาอยู่เมืองหลวงนี้ทำให้เล่าปีเห็นกับตาเลยว่า โจโจ ช่มเหงช่องแค้นน้อยขนาดไหน จนเมื่อเกิดขบวนการลับ ๆ ที่จะช่วยพระเจ้าเหียนเต๋ขึ้น เล่าปีก็เข้าร่วมด้วย

ต่อมาก็มีข่าวว่าอ้วนเสี้ยวกับอ้วนสุดสองพี่น้องจะรวมพลังกัน ซึ่งถ้าเกิดขึ้นจริงจะกลายเป็นกองทัพมหา เพราะฉะนั้นจะปล่อยให้รวมกันไม่ได้

เล่าปีถือโอกาสนี้ผละออกจากเมืองหลวง อาสานำทัพออกปราบสองพี่น้องตระกูลอ้วนทันที ซึ่งโจโจก็อนุญาตและเล่าปีก็ทำผลงานได้ดีซะด้วย รุกไล่อ้วนสุดกระทั่งไปจนมุมอดอาหารตายอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง

ปราบอ้วนสุดได้แล้วเล่าปีก็ถือโอกาสไม่กลับเมืองหลวง ที่แรกโจโจไม่ถึงกับจริงจังที่จะเรียกเล่าปีกลับนัก แต่บังเอิญขบวนการลับที่จะฆ่าโจโจช่วยเหียนเต๋เกิดแผนแตกซะก่อน โจโจเลยรู้ว่าเล่าปีก็เป็นหนึ่งในขบวนการนี้ด้วย และที่แยกตัวออกไปเพราะเล่าปีต้องการจะเติบโตและกลับมาจัดการตนในภายหลัง

โจโจเลยยกทัพขนาดมหึมาเพื่อไปกำจัดทั้งอ้วนเสี้ยวและเล่าปีในคราวเดียวกัน

เล่าปีโดนตีก่อนจนสามพี่น้องกระจัดกระจายไปอยู่คนละที่ เล่าปีไปอยู่กับอ้วนเสี้ยว กวนอูไปอยู่กับโจโจ เตียวหุยไปยึดเมืองเล็ก ๆ อยู่

คราวนี้โจโลกับอ้วนเสี้ยวก็พืดกันอยู่พักใหญ่ จนสุดท้าย
อ้วนเสี้ยวเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ตายหมดยกตระกูล

ระหว่างที่โจโลจะกับอ้วนเสี้ยว แก๊งเล่าปีก็กลับไปรวมตัวกันได้
สามพี่น้อง พอโจโลเปิดจ๊อบอ้วนเสี้ยว ก็หันไปโยกเล่าปีต่อเพราะเชื่อว่า
เล่าปีนี่แหละคือมังกรในมวลมนุษย์ ปล่อยให้โตไม่ได้ ต้องทุบให้ตาย

เล่าปีก็หันไปซุกใบบัญเมืองเกงจิ๋วของเล่าเปียว แล้วก็ไปงุ่นวาย
เรื่องการสืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองเมื่อเล่าเปียวตายลง จนญาติๆ ทาง
เมียของเล่าเปียววางแผนฆ่า เล่าปีต้องหนีข้ามน้ำเอาตัวรอด

การหนีข้ามแม่น้ำครั้งนี้ เป็นที่มาช่วยให้เล่าปีได้ขงเบ้งมาเป็น
สุดยอดเสนาธิการของกองทัพ แต่กรรมของเล่าปียังไม่หมด เพราะ
ตราบใดที่เล่าปียังอยู่โจโลถือเป็นภารกิจหลักที่ต้องกำจัดให้ได้ ก็เลย
โถมกองทัพไล่ล่าเล่าปีต่อ

กองทัพหลายแสนของโจโลยึดเกงจิ๋วได้ ก็รุกไล่กองทัพไม่กี่พัน
ของเล่าปีอย่างเอาเป็นเอาตาย เล่าปีก็หนีลงใต้มาเรื่อยๆ จนมาหยุดพัก
ที่เมืองเมืองหนึ่ง

เมืองนั้นอยู่ติดกับชายแดนของเมืองกังตั้งหัวเมืองเอกของ
ซ่งซุน ซึ่งถือเป็นเจ้าพ่อทางใต้อยู่เหมือนกัน

ตอนนั้นซุนเทียนตายไปแล้ว แก้อี้เจ้าเมืองผ่านมือมาถึงซุนเซ็ก
ผู้เป็นลูก พอซุนเซ็กตายก็เป็นซุนกวนผู้น้องที่ครองกังตั้งอยู่

โจโลไม่กระโจนเข้าขย้ำเล่าปีทันที เพราะถือว่ายากมาถึงแดนใต้
ต้องให้เกียรติเจ้าถิ่นเขาหน่อย เลยส่งจดหมายเชิญซุนกวนให้เข้าร่วมวง
กำจัดเล่าปี ถ้าสำเร็จแล้วจะแบ่งเกงจิ๋วให้ครึ่งหนึ่ง

แต่สุดท้ายกลายเป็นว่าขงเบ้งใช้ลีลาที่เหนือชั้น ปล่อยให้ซุนกวน ลูกขึ้นมาเปิดศึกกับโจโฉ ซึ่งศึกครั้งนี้เรียกว่าศึกเซ็กเพ็กหรือศึกผาแดง เป็นการรบระหว่างโจโฉฝ่ายเหนือ กับซุนกวนฝ่ายใต้ โดยมีขงเบ้ง ช่วยเป็นเสนาธิการให้ซุนกวนด้วย

ตัวละครที่สำคัญในช่วงนี้คือ จิวยี่

จิวยี่เป็นแม่ทัพเรือซึ่งถือเป็นนายทหารคนสำคัญของซุนกวน ระหว่างที่ซุนกวนหรือที่จริงก็คือจิวยี่นี่แหละ ขับเคี่ยวกับโจโฉ จิวยี่เอง ก็ขับเคี่ยวหมายชีวิตของขงเบ้งไปด้วย เพราะมองว่าขงเบ้งฉลาดเกินไป จะเป็นภัยต่อกังตั้งในอนาคต

ศึกเซ็กเพ็กนี้ ซุนกวนเป็นฝ่ายชนะ โจโฉต้องหนียับเยิน กลับเมืองหลวงไป แต่ระหว่างที่ควั่นศึกยังไม่จางลง ขงเบ้งที่มองการณ์ ล่วงหน้าอย่างแม่นยำ กลับเป็นผู้เก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากศึกใหญ่นี้ ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยยึดเมืองสำคัญๆ ไว้ได้หลายเมืองรวมทั้งเกงจิว

ฝ่ายซุนกวนโดยจิวยี่พยายามทวงผลประโยชน์เหล่านั้นคืน โดยเฉพาะเกงจิว ก็ไม่สำเร็จซะที แต่ก็ไม่กล้าเปิดศึกกับเล่าปี่เต็มตัวเพราะ กลัวโจโฉจะกลับมาล้างแค้น

สุดท้ายหลังจากที่พยายามหลายครั้งแต่ก็เสียขงเบ้งทุกครั้ง จิวยี่ ก็แพ้ภัยตัวเองจนต้องรากเลือดตาย

เล่าปี่ที่ตอนนี้มีฐานะดีขึ้นกว่าเดิมเยอะ เพราะได้ครองเมือง ใหญ่อย่างเกงจิว ก็ได้โชคช่วยสมทบเข้าไปอีกเพราะมีโอกาสจะเข้าครอง แคว้นใหญ่อีกแคว้นคือเสฉวน

เรื่องที่เกิดขึ้นก็คือ เล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนที่อยู่ทางตะวันตก

เกิดหวาดกลัวโจโจขึ้นมา เพราะขยายอำนาจเร็วเหลือเกินและซักจะ
เพ่นพ่านแถวเสฉวนใกล้เข้ามาทุกที ก็เลยเชิญเล่าปี่ซึ่งแซ่เดียวกัน
มาช่วยหน่อย

แต่ด้วยความเป็นคนใจโลเลของเล่าเจียง สุดท้ายก็ผิดหวังกับเล่าปี่
จนต้องทำศึกกันเองและเป็นเล่าปี่ที่ชนะได้ครองแคว้นเสฉวน

ถึงตอนนี้ความเป็นสามก๊กชัดเจนแล้ว

โจโจยิ่งใหญ่ในเมืองหลวงและทางตอนเหนือเรียกว่า วูยก๊ก

ซุนกวนลงหลักปักฐานอยู่ที่กังตั๋งและแผ่นดินทางใต้เรียกว่า ง่อก๊ก

เล่าปี่ครองอำนาจในเสฉวน เก่งจิ๋ว และฮันตั้งทางตะวันตก
เรียกว่า จ๊กก๊ก

ไม่นานก็เกิดเหตุการณ์สำคัญใกล้ๆ กันสองสามเรื่อง..

โจโจซึ่งตำแหน่งสุดท้ายเป็นนุ้ยอ่อง คือยังไม่ถึงขั้นเป็นฮ่องเต้
พอโจโจตายลูกชายที่ชื่อโจผี ก็ไล่เหยียนเต๋ลงจากบัลลังก์ สถาปนาตนเอง
เป็นพระเจ้าโจผี คือเป็นฮ่องเต้เต็มตัว

แต่ในเวลาใกล้ๆ กันนั้น ซุนกวนก็เปิดศึกชิงเกงจิ๋วซึ่งตอนนั้น
เล่าปี่ให้กวนอู๋น้องร่วมสาบานครองอยู่ และด้วยความชาญฉลาดของ
แม่ทัพรุ่นใหม่ชื่อลกซุน กวนอู๋เสียทั้งเกงจิ๋วและเสียชีวิตให้กับซุนกวน

เล่าปี่โกรธแค้นแทบระเบิด จะยกทัพไปถล่มง่อก๊กให้ได้ แต่
ลูกน้องทุกคนก็พยายามหว่านล้อมให้เล่าปี่ตั้งตนเป็นฮ่องเต้เถอะเพื่อไม่ให้
ราชวงศ์ฮั่นของแซ่เล่าต้องสิ้นสุดลง แล้วกรูณายกทัพไปปราบวูยก๊ก
ทางเหนือแทน

ที่แรกเล่าปีก็คล้อยตามคนแวดล้อม สถาปนาตนเองเป็นฮ่องเต้
สืบต่อราชวงศ์ฮั่น กำลังจะยกทัพไปปราบวูยก๊กก็พอดีเกิดเหตุการณ์
ที่เติมเชื้อไฟเข้าไปอีก

เตียวหุยน้องร่วมสาบานคนเล็กถูกลอบสังหาร แล้วตัดหัว
ไปส่งให้ซุนกวน..

ความแค้นคูณด้วยแค้น..คราวนี้เล่าปีไม่ฟังเสียงใครแล้วแม้แต่
ขงเบ้ง ยกทัพอันเกรี้ยวกราดไปลุยง่อก๊กทันที

แต่ด้วยการยกไปแบบมีความแค้นเป็นแรงขับ ประกอบกับ
ขงเบ้งไม่ได้ไปด้วย ทัพอันยิ่งใหญ่ของเล่าปีต้องพ่ายแพ้ยับเยินไม่ต่าง
จากตอนที่โจโฉพ่ายศึกเซ็กเพ็ก

แต่ต่างตรงที่..ผลการพ่ายศึกครั้งนี้ทำให้เล่าปีตรอมใจจนจบ
ชีวิตลงไปด้วย เล่าเสียนหรือชื่ออาเต๋าในวัยเด็ก ได้เป็นฮ่องเต้ของแคว้นจ๊ก
สืบต่อจากเล่าปี

สิ้นเล่าปีแล้วแต่ยังเหลือขงเบ้ง ซึ่งขงเบ้งถือเป็นหน้าที่หลักของ
ชีวิตเลยว่า ต้องล้มล้างแซ่โจลง แล้วนำราชวงศ์ฮั่นกลับไปสถาปนา
ที่เมืองหลวงให้ได้ ขงเบ้งก็เลยเปิดศึกกับวูยก๊กครั้งแล้วครั้งเล่า โดยมี
สุมาอี้เป็นคู่ต่อกรที่สุดจะสู้

ในศึกทั้งหกครั้งนั้น มีอยู่หลายครั้งที่เกือบสำเร็จเพียงแต่ขาด
นั้นนิดนี่หน่อย หรือแม้แต่ฟ้าฝนไม่เป็นใจก็มีเกิดขึ้น ซึ่งถ้าปราบวูยก๊ก
สำเร็จแล้ว การปราบง่อก๊กก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร แต่ทุกครั้งก็ทำได้
แค่เกือบและขงเบ้งกลับต้องตายลงก่อนที่การปราบวูยก๊กจะทำได้สำเร็จ

หลังสิ้นยุคขงเบ้งแล้ว ฮ่องเต้ของแต่ละก๊กก็ไม่ค่อยเข้มแข็ง

18

马耳东风

mǎ ěr dōng fēng

ลมบูรณาพัดผ่านข้างหูกาซา

1

ปิดฟ้าด้วยกะสาหลง มองไม่เห็นความแท้จริง

ผลแห่งการปราศัย

การที่พระเจ้าเลนเต้ปกครองแผ่นดินอย่าง
เลวร้ายส่งผลเสียหายมหาดศาลเมื่อพระองค์
สิ้นพระชนม์ เมืองหลวงเกิดจลาจล ตั๋งโต๊ะ
เข้ายึดอำนาจ และสร้างความฉิบหาย
ให้กับแผ่นดิน ผู้คนนับล้านต้องจบชีวิต และ
ราชวงศ์ฮั่นถึงกับต้องล่มสลายอย่าง
น่าเจ็บปวดที่สุด

เล่าเรื่อง : ล่วงมาในยุคปลายราชวงศ์ซันซึ่ง ณ เวลานั้นยังไม่มีใครจะอาจหยั่งรู้ได้ว่า ซันผู้ก่อนจนใกล้ล่มสลายแล้ว..พระเจ้าฮวนเต๋ฮ่องเต๋ในเวลาหนึ่ง ทรงไม่มีลูกชายไว้สืบราชบัลลังก์ ก็ได้ไปขอลูกชายของเจ้าพระยาเมืองหนึ่งมาเป็นลูกบุญธรรม

แล้วก็เป็นเรื่องปกติของผู้ยิ่งใหญ่ ที่จะได้ไม่ได้เลี้ยงดูลูกด้วยตนเอง แต่ฝากการเลี้ยงดูนั้นไว้กับกลุ่มบุคคลที่เรียกว่า “ขันที”

บุตรบุญธรรมของพระเจ้าฮวนเต๋ได้เติบโตมาด้วยการกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูของขันทีสิบคน หนึ่งในนั้นชื่อว่า เตียวเหยียง ซึ่งมีอิทธิพลกับเด็กชายมากถึงขนาดว่า เด็กชายเรียกเตียวเหยียงว่าท่านพ่อ..

เมื่อพระเจ้าฮวนเต๋สิ้นพระชนม์ บุตรบุญธรรมคนนี้ก็ได้อำนาจราชย์แทน ชื่อว่าพระเจ้าเลนเต๋ ซึ่งแน่นอน ขันทีทั้งสิบนำโดยเตียวเหยียงก็ได้มีอำนาจมากขึ้นอย่างไม่มีวันจะบั้นยัง

พระเจ้าเลนเต๋ปกครองบ้านเมืองแบบไม่ทำอะไรเลย เสพแต่สุรานารี เรียกได้ว่าไม่ปฏิบัติหน้าที่สมกับการเป็นเทพบุตรเลยแม้แต่่น้อยงานบ้านการเมืองทุกอย่างตกอยู่ในกำมือของขันทีทั้งสิบ

วิธีคิดของขันทีพวกนี้คือ..พวกตนได้ลงทุนกับเด็กคนนี้ไปมากมายทั้งเวลาและเรี่ยวแรง พอเด็กคนนี้โตขึ้นมามีอำนาจสูงสุดในแผ่นดิน นี้ก็คือเวลาถอนทุนของพวกตนแล้ว

การถอนทุนที่มักง่ายและเห็นแก่ตัวที่สุดก็คือการกินสินบาทคาดสินบน กลุ่มขันทีทั้งสิบรับประทานกันอย่างมูมมาม การแต่งตั้งโยกย้ายขุนนาง การให้คุณให้โทษข้าราชการต่าง ๆ ไม่ได้ขึ้นกับคุณงามความชอบของใครอีกแล้ว แต่ขึ้นอยู่กับว่าใครจะถวายสินบนให้กับท่านขันทีเหล่านี้ได้มากกว่ากัน คนนั้นก็ได้อำนาจขึ้น

ระดับสูงรับประทานกันขนาดนี้ ระดับรองๆ ก็กินกันปาก
มันแล็บตามไปด้วย บ้านเมืองเต็มไปด้วยคอร์รัปชั่น การบริหารราชการ
ก็สิ้นเพื่อนไปหมด ผู้คนอดอยาก โจรผู้ร้ายชุกชุม

ฟ้าดินคงทนไม่ไหว ก็ได้ส่งสัญญาณเตือนถึงความวิปริตใน
แผ่นดิน ลำแดงอาเพศขึ้นอย่างต่อเนื่องมากมาย..

..มีลมวงช้างพัดอย่างแรงเข้ามาในตำหนัก จนข้าวของเสียหาย
อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน..ตำหนักว่าราชการในวัง ที่ควรเป็นที่
ปลอดภัยที่สุด กลับมีงูเขียวใหญ่ตัวหนึ่งตกลงมาจากช่อ ทำเอาพระเจ้า
เลนเต้ตกใจจนสลบล้มฟาด..เกิดลูกเห็บตกหนักอยู่ครึ่งคืน ทำให้
บ้านเมืองพังพินาศมากมายนับไม่ถ้วน

เกิดแผ่นดินไหวที่เมืองลกเอียง และเกิดคลื่นยักษ์พัดผู้คนตาม
ชายฝั่งหายไปจำนวนมาก..ไก่อ้วผู้มากมายกลายเป็นตัวเมีย..เกิดควั่น
สี่ดำพวยพุ่งขึ้นมาจากพื้น เกิดรังสีประหลาดทาบจับที่ปราสาทหยก เกิด
ภูเขาถล่ม..

21

เรียกว่าฟ้าดินเล่นใหญ่เล่นโต จนราษฎรพากันพุดไปต่าง ๆ นานา

ถึงตอนนี้ซึกจะเยอะ พระเจ้าเลนเต้ต้องเรียกประชุมขุนนาง
เพื่อหาคำตอบกับเรื่องนี้

ซัวหยง หนึ่งในขุนนางตงฉินที่เหลือไม่กี่คน ถือโอกาสนี้
กราบทูลอย่างตรงไปตรงมา.. “ซึ่งเกิดอาเพศต่างๆ เหล่านี้ เนื่องด้วย
แผ่นดินถูกยึดครองโดยชนที่ที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในทำนองคลองธรรม ขอ
พระองค์ได้โปรดพิจารณากำจัดบัดเป่าชนที่เหล่านั้นด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

ชัวยองเสี่ยงตายถึงขั้นเอาหัวตัวเองเป็นเดิมพัน แต่พระเจ้าเลนเต้ได้ฟังแล้วก็นิ่งเฉยเสีย กลับเป็นฝ่ายชั้นที่ทั้งลืบต่างหากที่ได้ยินแล้วก็เห็นเร่าอยู่ภายใน เพราะไม่ว่าจะมีคนกล้าประจานความชั่วของพวกตนอย่างไร

หลังจากนั้นไม่นาน ก็หาเรื่องใส่ร้ายป้ายสีจนชัวยองต้องกระเด็นจากตำแหน่งกลับไปทำอะไรทำเนาอยู่บ้านนอก

ยังนับว่าชัวยองโชคดีที่โดนการตอบโต้จากชั้นที่แค่นี้ เพราะหลังจากนั้นไม่นานก็มีขุนนางน้ำดีพยายามกราบทูลความจริงแก่เจ้าเหนือหัวอีก แต่พวกนั้นไม่ได้โชคดีอย่างชัวยอง..

วันหนึ่งระหว่างที่เลนเต้เสวยน้ำจันทน์กับเหล่าชั้นที่ เล่าโตก็เข้ากราบทูล.. “บัดนี้แผ่นดินเดือดร้อนแทบทุกหย่อมหญ้า เหตุไฉนพระองค์ยังก่นแต่เสวยน้ำจันทน์อยู่ได้พระเจ้าข้า”

เลนเต้ผู้โง่เง่ากลับตอบหน้าตาเฉย “บ้านเมืองเดือดร้อนตรงไหน ข้าได้ยินแต่ว่าราษฎรอยู่ที่กินดี บ้านเมืองร่มเย็น เจ้าเอาเรื่องอะไรมาพูด”

เล่าโตไม่ยอมแพ้กราบทูลต่อ.. “พวกโจรซุกซุมเต็มไปทั้งบ้านเมืองแล้วพระเจ้าข้า ประชาราษฎรเดือดร้อนเพราะพวกชั้นที่ที่ห้อมล้อมพระองค์อยู่นั้นแหละ ปิดบังความจริงไม่ให้พระองค์รู้ว่าบ้านเมืองเลวร้ายขนาดไหนแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดเอ็นดูไพร่ฟ้าของพระองค์ด้วยเถิด”

เหล่าชั้นที่ทั้งลืบได้ยินคำร้องต่อหน้า ก็พร้อมใจกันเล่นละครราวกับซ้อมกันมาแล้ว ต่างถอดหมวกประจำตำแหน่งแล้วทูลกายลงแทบเท้าเลนเต้.. “ในเมื่อท่านเสนาบดีผู้ใหญ่ซึ่งซังพวกข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ โดยหาสาเหตุมิได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ขอเพียงพระองค์โปรดกรุณาไว้ชีวิต

ปล่อยให้พวกข้าพเจ้าได้กลับไปบ้านเกิด ทำไร่นาเลี้ยงชีวิตที่เหลือ
ด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

พูดจบก็พากันร้องไห้สะอึกสะอื้น..

เป็นละครชั้นสวะที่เล่นได้ไม่เนียน แต่ก็ทำให้คนดูชั้นเลวเช่น
พระเจ้าเลนเต้โกรธ เพราะทำให้ “ท่านพ่อ” ของพระองค์ต้องเสียน้ำตา
ตรัสด้วยเสียงอันดังว่า “บ้านท่านยังมีคนสนิทใช้หรือไม่ แล้วทำไมข้าจะ
มีคนสนิทบ้างไม่ได้”

ว่าแล้วก็สั่งให้ทหารลากตัวเล่าโต้ไปประหาร แต่ยังไม่ทัน
ลงดาบก็มีต้นตำ้ ขุนนางไม่กลัวตายอีกคนหนึ่งเข้ามาพอดี ก็เลยกราบทูล
ขอคึดค้ำาน

“ได้โปรดยับยั้งก่อนเถิด ไม่ทราบว่เล่าโต้ทำผิดสิ่งใดหรือ
พระเจ้าข้า”

23

“มันกล่าวหาขุนนางใกล้ชิดเรา หว่าแผ่นดินวิปริตแปรปรวน
โจรผู้ร้ายเต็มบ้านเต็มเมืองเพราะชั้นที่ทั้งสิบของเรา”

ต้นตำ้ก็กล่าวสนับสนุน “สิ่งที่เล่าโต้กล่าวนั้นถูกต้องแล้ว พวก
ชั้นที่ทั้งสิบไม่ได้ทำอะไรดีให้แก่ชาติบ้านเมืองเลย กลับได้อวยยศเป็น
ขุนนางผู้ใหญ่”

เลนเต้โกรธจัดและไม่ทันให้ต้นตำ้ได้เอ่ยชี้แจงอะไร เลนเต้ก็
ให้นำทั้งเล่าโต้และต้นตำ้ขังไว้ในคุก..

สุดท้ายขุนนางน้ำดีทั้งสองก็ไม่รอด เพราะชั้นที่พากันผูกใจเจ็บ
และคิดว่าถ้าปล่อยให้มีชีวิตต่อ อาจจะออกมาพูดอะไรได้อีก ก็ส่งคน
เข้าไปฆ่าถึงในคุก

ความเลวร้ายบนแผ่นดิน ดำเนินไปจนถึงคราวที่เลนเต้
สิ้นพระชนม์ และทั้งปัญหาไว้มากมายทั้งเรื่องการตั้งรัชทายาทที่ไม่
เด็ดขาดชัดเจน จนถูกชนที่ทั้งสิบแอบอ้างแต่งตั้งฮ่องเต้ตามอำเภอใจ

ในกาลต่อมา การประลองกำลังระหว่างผู้นำทหารกับชนที่
ทั้งสิบ ก็นำมาซึ่งความวุ่นวายจากภายนอกสู่ภายในวัง จนมีการฆ่าฟัน
ถึงขั้นเผาวัง แม้สุดท้ายชนที่ทั้งสิบจะพบจุดจบอย่างสาสม แต่บาดแผล
บนแผ่นดินก็ได้ติดเชื้อลามไปเป็นวงกว้างแล้ว และเป็นจุดกำเนิดให้เกิด
ความแตกแยกจนเป็นก๊กเป็นเหล่า

...

อาจจะพูดได้เต็มปากว่า ความสิ้นสลายของราชวงศ์ฮั่น ส่วน
หนึ่งเกิดจากการปกครองแผ่นดินอย่างมั่งก่ายของเลนเต้

ความโง่เง่าที่ปล่อยตัวเองให้หลงระเหิงไปกับคำสรรเสริญ
เยินยอจากคนรอบตัว ประกอบกับขาดความตระหนักในหน้าที่ของตน
ว่าตนคือใคร สำคัญกับชาติบ้านเมืองขนาดไหน ทำให้คนทั้งแผ่นดิน
ต้องรับกรรม

ตัวเลนเต้เองชาติก่อนคงทำบุญเอาไว้เยอะ เกิดมาในครอบครัว
ขุนนางธรรมดา แต่กลับได้เป็นถึงฮ่องเต้ เสพสุขตลอดเวลาที่นั่ง
บนบัลลังก์ งานการไม่ต้องทำ ตอนตายก็ตายในฐานะฮ่องเต้ แต่ขอโทษ..
ทั้งซี้ก้องเบื้อเริ่มไว้ให้คนข้างหลัง

เหตุแห่งปราชัย

อำนาจบารมี เสียงสรรเสริญเยินยอ ในบางครั้ง
มันก็คือยาพิษเราดี ๆ นี่เอง ผู้ยิ่งใหญ่หลายคนหลงมัวเมา
ไปกับสิ่งเหล่านั้น จนตาบอดหูหนวกและเจ๊งเพราะ
คนจำพวกชั้นที่

一斗米
养个恩人，
一石米
养个仇人

yī dòu mǐ yǎng gè ēn rén,
yī shí mǐ yǎng gè chóu rén
มอบข้าว 1 ถุง ถือเป็นบุญคุณ
เพิ่มข้าวเป็น 1 กระสอบ
กลับกลายเป็นความแค้น

2

เมฆตาผิดที่ ฟ้าดีผิดคน (1)

ผลแห่งการปราชัย

เมื่อเล่าปี่ไว้ชีวิตและปล่อยขุนนางกังฉินไป
ขุนนางชั่วตนนั้นก็กลับไปฟ้องกล่าวโทษ
เล่าปี่ ทำให้นอกจากต้องหลุดจากตำแหน่ง
นายอำเภอ อันเป็นก้าวแรกในชีวิตราชการแล้ว
ยังถูกออกหมายจับและต้องหนีไปในฐานะ
อาชญากรทำร้ายผู้ตรวจราชการ ต้องเสีย
เวลาไปพักใหญ่กว่าจะกลับมาสู่เส้นทาง
อำนาจอีกรอบ

เล่าเรื่อง : หลังจากสามชายประหลาด เล่าปี กวนจู เตียวหุย ได้กระทำสัตย์สาบานในสวนท้อเป็นพี่น้องกันแล้ว ทั้งสามก็ร่วมทะเลาะในสนามรบ ปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองหลายศึกจนขึ้นชื่อลือชา

ชื่อเสียงลือลือยิ่งใหญ่ ฝีมือเกรียงไกร แต่ด้วยระบบราชการ อันเน่าเฟะสมัยเลนเต้ เล่าปีจึงได้รับการตอบแทนคุณงามความดีแค่ได้เป็น..นายอำเภออันหือกวน อำเภอเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเมืองจงชาน

นับเป็นบ่อน้ำน้อยแห่งแรก ที่ได้ฟุ่มพุกมังกร..เล่าปีปกครอง อำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้ด้วยความซื่อสัตย์เที่ยงธรรม ด้ายสักเส้นเข็มสักเล่ม ก็ไม่มีเบียดบังเอาจากอาณาประชาราษฎร์ ชาวอำเภออันหือกวนจึงรัก เล่าปีมาก

อยู่ได้เดือนกว่า ก็มีนโยบายจากทางราชการให้ลดจำนวนข้าราชการลง นัยว่างประมาณไม่พอ (ก็รบประทอนกันตั้งแต่เบื่องสูง ยันเบื่องต่ำ จนเงินออกนอกระบบไปเยอะ) เล่าปีก็หัวน ๆ ใจว่าตน จะโดนเลย์ออฟด้วยหรือเปล่า

แล้วก็มีผู้ตรวจราชการจากส่วนกลางเดินทางมา เพื่อสำรวจ ว่านายอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้สมควรทำงานต่อหรือไม่..แน่นอน ผู้ตรวจฯ สมัยเลนเต้ นั้นย่อมหาคนดี ๆ ยากส์

เมื่อแรกที่เจอหน้ากันเล่าปีเดินออกไปรับ แต่ท่านผู้ตรวจฯ กลับ นั่งวางมาดอยู่บนม้า จะสั่งอะไรก็ใช้แล้มี้าชี้เอา เรียกว่ามีมารยาทแบบ สุด ๆ

เมื่อเข้ามาในจวน ผู้ตรวจฯ ก็นั่งอย่างฝั่งผายบนเก้าอี้แล้วถาม.. “เล่าปี เจ้ามีเชื้อสายมาจากไหน”

เล่าปีก็บอกถึงต้นตระกูลอย่างสังเขป ว่าสืบเชื้อสายมาจากเจ้าองค์ใดและ “ข้าอาสาออกรบกับโจรโพกผ้าเหลืองสามสิบกว่าครั้ง มีความชอบเล็ก ๆ น้อย ๆ จึงได้มารับราชการอยู่ที่นี้”

แค่นี้ท่านผู้ตรวจ ก็อารมณ์ขึ้นโดยไม่มีสาเหตุ “หนอยแน่ เจ้าแอบอ้างว่าสืบเชื้อสายมาจากเชื้อพระวงศ์แถมยังโฆษณาชวนเชื่ออีกว่า มีความดีความชอบปราบโจร หน้าตาแบบนี้แหละจะมีน้ำหน้าไปรบกับโจรได้ ไ้อ้วกขุนนางเลว ๆ แบบนี้ ข้าต้องไล่ออกให้หมด”

คงเป็นครั้งแรกที่เล่าปีได้เจอกับข้าราชการแบบนี้ ทำอะไรไม่ถูกก็ได้แต่คำนับแล้วถอยออกมา ลึกพักก็มีคนมากระซิบบอกว่า ที่ท่านผู้ตรวจ เล่นงานแบบนี้คงอยากได้สินบนเข้ากระเป่าตนเองเป็นแน่

เล่าปีก็บอกไปตามความจริงว่า ตั้งแต่มาตั้งเป็นนายอำเภอที่นี่ ยังไม่เคยเบียดบังอะไรจากชาวบ้านเลย แล้วจะเอาที่ไหนไปให้ท่านผู้ตรวจ

วันรุ่งขึ้น ผู้ตรวจ เปิดเรือนรับรองแล้วให้นำตัวพนักงานของอำเภอนั้นมาขู่ขู่จะให้กล่าวโทษเล่าปีว่าข่มเหงราษฎร เล่าปีขอเข้าพบหลายครั้งเพื่อชี้แจงเรื่องราวก็ไม่ให้เข้า

เขาห้ามไม่ให้เข้า เล่าปีก็จนปัญญาไม่รู้จะทำไมต่อไปได้แต่ถอยออกมา จนเรื่องต้องถึงมือน้องคนเล็ก..

เดียวหุยหมักสุราในกระเพาะจนแก่ตกรึแล้ว พอขี่ม้าผ่านหน้าเรือนรับรองก็เห็นผู้เฒ่าผู้แก่มายืนร้องไห้กันหน้าเรือน ถ้ามก็ได้รับความว่า..ข้างในกำลังมีการเปลี่ยนตึกกันอยู่ เพราะผู้ตรวจ บังคับให้พนักงานกล่าวโทษเล่าปี แต่พนักงานไม่มีใครยอม

เตียวหุยโดดลงจากหลังม้าทันที ยามเฝ้าประตูเข้าขวาง ก็กระเด็นเป็นคนแรก เปิดประตูผ่างเข้าไปเจอท่านผู้ตรวจฯ นั่งอยู่บนเก้าอี้ กำลังบัญชาการให้เขียนพนักงานอำเภอ

“ไอ้ซัว มึงรู้จักกูมั๊ย” เตียวหุยที่ขึ้นชื่อว่าเสียงดัง ตอนนี่ตะโกนสุดเสียง ท่านผู้ตรวจฯ สูดกร่างยังไม่ทันได้กร่างอะไรก็โดนจิกเข้าที่มวยผม ลากลงจากเก้าอี้ออกจากเรือนรับรองไปผูกไว้กับหลักผูกม้า

แล้วเตียวหุยก็หักกิ่งหลิวหวดไปที่ร่างผู้ตรวจฯ ไม่มีนับจนกิ่งหักไปเป็นสิบ

ชะตาของผู้ตรวจฯ ยังไม่ถึงขาด เพราะเสียงเอะอะดังไปเข้าหูเล่าปี่ก็เลยต้องออกมาดู เมื่อมาเห็นสภาพก็สอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น

“ไอ้ซัวนี่มันข่มเหงพนักงานอำเภอจะให้ใส่ร้ายพี่ คนแบบนี้ต้องเอาให้ตาย” เตียวหุยรายงานแล้วเงือกิ่งหลิวจะฟาดต่อ

ผู้ตรวจฯ สะดุ้งโหยงเพราะหวาดกิ่งหลิวเต็มทีแล้ว รีบอ่อนวอนเล่าปี่.. “ท่านเล่าปี่โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด”

เล่าปี่รีบสั่งให้เตียวหุยหยุดมือ กวนอูคนรองก็เสนอความเห็น.. “ท่านพี่ พวกเราทำความดีความชอบมาขนาดนี้ ได้เป็นแค่ นายอำเภอเล็กๆ นี่ก็ปวดใจพอแล้ว ยังมาเจอข้าราชการเลวๆ ข่มเหงดูถูกขนาดนี้อีก เส้นทางนี้น่าจะไม่เหมาะกับเราแล้ว”

แม้แต่กวนอูก็ยังเห็นด้วยกับเตียวหุย.. “ฆ่าไอ้ซัวนี่ซะก่อน แล้วเราออกไปช่องสุ่มกำลังคิดการใหญ่ที่อื่นดีกว่า”

สองในสามพี่น้องเงือกดาบรอบันคอบผู้ตรวจฯ แล้ว กังฉินจอมกร่างที่ตอนนี่กลายเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ก็มกราบเล่าปี่ ปากก็ได้แต่อ่อนวอน “ท่านเล่าปี่ช่วยข้าด้วย ท่านเล่าปี่ช่วยข้าด้วย”

พี่ใหญ่เห็นด้วยว่าไม่ควรอยู่ที่นี้แล้ว แต่.. “อย่าไปข้ามันเลย จะช่วยยังงั้นก็ได้ชื่อว่าเป็นข้าราชการ ดูผลงานต่างพระเนตรพระกรรณ ช่างเฒ่า” แล้วก็คืนตราตั้งปล่อยผู้ตรวจฯ ไป

ผู้ตรวจฯ สำนึกบุญคุณเล่าปี่ม้วย ตระหนักถึงความชั่วของตัวเองม้วย..

พลันที่กลับถึงเมืองเต้จิว ผู้ตรวจฯ ก็ฟ้องเจ้าเมืองไล่สี่ตีไซ่ จนหมายจับว่อนไปทั่ว..เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยกลายเป็นอาชญากรทันที และชีวิตของสามพี่น้องต้องกลับไปเริ่มจากศูนย์ใหม่อีกรอบ..

...

ความเมตตาที่เหมือนเมล็ดพันธุ์ ไม่ใช่ว่าหว่านที่ไหนก็จะขึ้นได้ เหมือนกัน..ถ้าหว่านลงบนพื้นทราย ที่แห้งแล้ง ยังไงก็เปล่าประโยชน์

เล่าปี่เป็นคนใจดีมีเมตตาเป็นพื้นนิสัยอยู่แล้ว แต่กลับไม่สังเกต คนที่จะรับความเมตตาอันนี้เป็นยังไง..สันดานอย่างผู้ตรวจฯ ก็เหมือนพื้นทรายเราดี ๆ นี้เอง แต่ที่เลวร้ายกว่านั้นคือ นอกจากทำบุญไม่ขึ้นแล้ว มันยังแวงกัดอีกด้วยสิ

31

เหตุแห่งปราชัย

คิดการใหญ่ห้ามใจดีเกินห้ามมีเมตตาอย่าง
ไร้ขอบเขต ควรเลือกคนที่จะทำดีด้วย มิฉะนั้น
ความเดือดร้อนอาจย้อนศรกลับมาหาได้

斩草除根

zhǎn cǎo chú gēn

ตัดต้นหญ้าทิ้ง ก็ต้องขุดรากหญ้า
ทิ้งไปด้วย

3

๓๑ ไม้ไม้มงคลโตน ๓๒ ๓๓ ไม้ไม้มงคล โตนยี่สามสี่รึงตาย

ผลแห่งการปราศัย

เมื่อโฮจันเชญกองทัพหัวเมืองเข้ามาเพื่อ
ช่วยกอดันให้กำจัดซันที่ทั้งเก้า สูดท้ายซันที่
ถูกกำจัดได้จริง แต่ตั้งโต๊ะก็ถือโอกาสนั้นเข้า
ครอบงำเมืองหลวงรวมทั้งฮ่องเต้ ส่งผลให้
แผ่นดินจีนเข้าสู่กลียุคอย่างเต็มตัว

เล่าเรื่อง : ชาติกำเนิดคนจะมีผลกับพฤติกรรมมั้ย..ไม่แน่ บางคนชาติกำเนิดต่อยต่ำการกระทำกลับสูงส่ง บางคนชาติกำเนิดเลิศลอยการกระทำกลับกาถสฤล

หรือบางคนชาติกำเนิดไม่ได้สูงส่ง แต่เมื่อบุญพาวาสนาสงได้ยกระดับตัวเองขึ้นในสังคคขึ้นสูง ก็ลิมตัวหยิ่งผยองพองร่างขึ้นอย่างไร้สติดังเช่นครอบคร้วของคนฆ่าสัตว์ครอบคร้วหนึ่ง

เป็นครอบคร้วแฮโฮ ตัวพี่ชายชื่อโฮจันมีน้องสาวหน้าตาสะสวยเป็นพิเศษ สวยถึงขนาดพระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นฮ่องเต้เห็นแล้วลุ่มหลง รับตัวเข้าไปเป็นสนมในวัง โฮจันก็เลยได้ติดสอยห้อยตามน้องสาวไปเติบโตในวังด้วย

โศคคีซ้าสองเมื่อแม่นางโฮกำเนิดลูกชายชื่อว่าหงงจูเปียน การมีลูกชายให้กับฮ่องเต้นี้ยิ่งกว่าถูกหวยเสียอีก นางสนมโฮเลยได้เลื่อนชั้นขึ้นเป็น โฮฮองเฮา ซึ่งใหญ่โตมโหระทึก มีอำนาจในวังอย่างสูงยิ่ง

น้องสาวได้ดิบได้ดี พี่ชายก็เติบโตไปด้วยจนได้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด เรียกว่าใหญ่โตคับบ้านคับเมืองเลยทีเดียว

แต่ลูกชายคนสำคัญของฮ่องเต้ มิได้มีแค่หงงจูเปียนลูกของโฮฮองเฮาเท่านั้น ยังมีหงงจูเหียบซึ่งเกิดจากสนมอีกคน แต่แม่ของหงงจูเหียบถูกโฮฮองเฮาแหละวางยาพิษจนตาย แม่ของพระเจ้าเลนเต้จึงรับหงงจูเหียบหลานกำพร้าเข้าไปเลี้ยงดู

หงงจูเปียนเป็นพี่ หงงจูเหียบเป็นน้อง..เด็กชายสองคนนี้ไม่มีอะไรกันทรอก แต่ผู้ใหญ่ที่ถือหางแต่ละฝ่ายต่างหาก ที่จะพัดกันเอาตาย..

เมื่อพระเจ้าเลนเต้กำลังจะสวรรคต คนรอบข้างก็ต้องวางแผนแล้วว่า จะดันใครขึ้นบัลลังก์แทน ซึ่งหมายความว่าความถึงความเป็นความตาย หรือความรุ่งเรืองตกต่ำของฝ่ายตนอย่างมาก

ตัวพระเจ้าเลนเต้เองโปรดห้องจูเหียบมากกว่า เพราะเป็นเด็กเฉลียวฉลาดกว่า ฝ่ายขันทีทั้งสิบซึ่งก็ครอบงำเลนเต้มานาน เมื่อเห็นว่าศูนย์กลางอำนาจกำลังมีความไม่แน่นอนต้องรีบจัดการให้สะเด็ดน้ำก่อน เลยรีบทุลเลนเต้ก่อนจะลาโลกว่า ถ้าอยากให้ห้องจูเหียบขึ้นครองแผ่นดิน ต้องเรียกโฮจิ้นเข้ามาแล้วจับฆ่าซะ..เลนเต้เห็นด้วย

ก็เลยมีราชโองการให้โฮจิ้นเข้าวังด่วน แต่โชคดีมีคนกระซิบบอกโฮจิ้นว่าขันทีทั้งสิบมีแผนลวงท่านให้เข้าวังแล้วจะล้อมฆ่า

โฮจิ้นเลยเข้าวังไปพร้อมกองทหารถึงห้าพันคน มีอ้วนเสี้ยวและโจโฉเป็นลูกน้องติดตามไปด้วย เข้าไปแล้วคุมสถานการณ์ทั้งหมด เมื่อพระเจ้าเลนเต้สวรรคต โฮจิ้นใช้อิทธิพลตั้งห้องจูเหียบ หลานชายตนเองขึ้นเป็นฮ่องเต้ทันที

ขันทีทั้งสิบรู้ชะตาแล้วก็เริ่มหนีและมีการทำร้ายกันเอง คนที่ต้องสังเวยให้กับเหตุการณ์นี้คือ เกนหวน ขันทีหนึ่งในสิบโดนฆ่าตาย ขันทีที่เหลืออีกเก้าตัวก็ซมซานเข้าหาพระนางโฮ ซึ่งตอนนี้เป็นแม่ฮ่องเต้ไปแล้วจึงต้องเรียกว่า โฮไทเฮา

พอไปถึงก็กราบมือกราบตีน..พระแม่ช่วยด้วยคนที่คิดร้ายกับพี่ชายท่านนั่นก็คือไอ้เกนหวนที่ตายไปแล้ว พวกหม่อมฉันไม่รู้เรื่องด้วยเลย พระแม่ได้โปรดชี้แจงกับท่านโฮจิ้นด้วยเถิด

โฮไทเฮาเจออีเก้าตัวมาพินอบพิเทาแบบนี้ก็หลงเชื่อและออกรับหน้าแทน..ห้ามปรามโฮจิ้นว่าท่านพี่พอแล้วกรรมัง ตัวการที่คิดร้ายกับท่านมันก็ตายไปแล้ว

แม้ลูกน้องคนสนิทอย่างอ้วนเสี้ยวและโจโจจะท้วงติง..ต้อง
ถอนรากถอนโคนสินนาย ซำมันให้หมด เหลือเชื้อข้าวไว้ตั้งเก้าตัว วันหนึ่ง
มันจะกลับมาทำให้เราเดือดร้อนได้

โฮจิ้นก็เอาแต่ล้างเลเกรงใจน้องสาว ก็เลยไม่กล้าลงมือกับขันที่
ที่เหลือเก้าตัวโดยตรง ปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่อย่างใหญ่โตเหมือนเก่า

แล้วต่อมาไม่นานโฮจิ้นก็โดนขันที่ที่เหลือเก้าตัวนี้ ล่อเข้าวัง
ไปล้อมฆ่าตายอยู่ดี

...

ไม่ใช่จะถูก..แต่คนที่เติบโตขึ้นมาเพราะอาศัยบารมีน้องสาว
ไม่ได้อาศัยความรู้ความสามารถของตัวเองก้าวมาเป็นใหญ่ทางการ
ทหาร..อาจจะไม่ได้เก่งจริงสมตำแหน่ง

เรื่องไหนสำคัญ เรื่องไหนต้องเด็ดขาด เรื่องไหนต้องยอม
เสียสละบ้าง..กลับคิดไม่เป็น

และในใจลึกๆ ก็คงรู้อยู่ตลอดว่า ตนเองก้าวมาถึงจุดนี้ได้เพราะ
บารมีคนอื่น ไม่ใช่เพราะตนเอง ความแค้นแน่นหนักแน่นมันใจก็เลยไม่มี
นำไปสู่การไม่กล้าตัดสินใจ

แต่ที่สำคัญคือ ความล้มเหลวในการไม่กล้านี้ไม่ได้ส่งผลแต่
กับตัวเอง แต่ลูกหลานเสียหายไปทั้งแผ่นดิน

